

РЕШЕНИЕ

№ 23806

гр. София, 13.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав, в публично заседание на 14.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **4134** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Т. П. М. от [населено място] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № GRAM-1408810/19.03.2026г., издадена от младши автоконтрольор към Отдел „Пътна Полиция“ –СДВР, с която на М. на основание чл. 171, т. 1 б.б от ЗДвП, е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ "Временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“

С жалбата се прави искане за отмяна на оспорената ЗППАМ като незаконосъобразна. Твърди се, че съобразно действащата към датата на издаване на обжалваната заповед нормативна регламентация- ЗДвП и Наредба №1 от 19.07.2017г. начините на установяване концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на МПС са регламентирани алтернативно, като при наличие на изследване от кръвна проба по чл.174, ал.4 от ЗДвП установените стойности са определящи т.е. концентрацията на алкохол в кръвта се установява въз основа на резултатите от тест дрегер само в случаите на отказ на лицето да подпише или получи талон за изследване, при неявяване в определен срок на посоченото място или при отказ за даване на проби за изследване. В случая принудителната адм. мярка по чл.171,т.1,б.Б от ЗДвП се налага при безспорно установена концентрация на алкохол в кръвта на водача, като с обстоятелството че Т. М. е отишъл да направи кръвно изследване, де факто е оспорил резултата от теста.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Т. , която моли за отмяна на ЗППАМ като незаконосъобразна, поддържайки доводите, изложени в жалбата. Претедира разности съобразно представен списък.

Ответникът по оспорването – мл. автоконтрольор към отдел „Пътна Полиция“ - СДВР, редовно уведомен, не се явява. В депозираните писмени бележки от главен юрисконсулт П., редовно упълномощен, с пълномощно по делото, се оспорва жалбата, като намира оспорената заповед за законосъобразна. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

СГП, редовно уведомена, не изпраща представител.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе, съобрази следното от фактическа страна:

По делото е установено, че на 18.03.2026г. около 23.45ч. жалбоподателят е управлявал лек автомобил Я. ФХ 4.2 с рег. [рег. номер на МПС] по ул. Т. К. в [населено място], с посока от [улица] към кръстовището с ул. С. езеро“; в района на кръстовището реализира ПТП с насрещно движещ се автомобил, от което последва отклонение и удар с трети автомобил. След произшествието водачът напуска ПТП и се връща на мястото в 02.00ч. на 19.03.2026г. Водачът е тестват за употребата на алкохол с техническо средство Алкотест-Дрегер 7510 с фабричен номер SARPM-0384 и проба 6236 в 02.09ч. като същият е отчел положителен резултат от 1.29 промила на хиляда в издишания въздух. На жалбоподателя е издаден медицински талон за изследване бл. № 292631 за УМБАЛ Света А..

Срещу жалбоподателя е издаден АУАН серия GA № 4714709 от 19.03.2026г. за нарушения по чл. 20, ал. 1 ЗДвП, чл. 123, ал. 1, т. 2, б. Б ЗДвП и чл. 5 ал. 3 т. 1 от ЗДвП (за управление на МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 1.2 на хиляда, установена по надлежен ред)

На база констатираното с АУАН серия GA № 4714709 от 19.03.2026г. нарушение по чл. 5 ал. 3 т. 1 от ЗДвП е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ GRAM-1408810/19.03.2026г., издадена от младши автоконтрольор към Отдел „Пътна Полиция“ – СДВР, с която на жалбоподателя М. на основание чл. 171, т. 1 б. б от ЗДвП, е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ "Временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“.

От събраните в хода на съдебния процес доказателства се установява, че жалбоподателят се явил във УМБАЛ „Св. А.“ където е дал биологична проба /кръвна проба/ за химическо изследване-лист за преглед на пациент № 12204 от 19.03.2026г., 03.09ч.

До момента не е изготвена химическа експертиза.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК срок, от надлежна страна - адресат на

обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима.

На основание чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи, с оглед разпоредбата на чл. 165, ал. 1 от ЗДвП. С оглед представените по делото заповеди, съдът намира, че атакуваният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Обжалваният акт е издаден в предвидената в чл. 59, ал. 1 от АПК писмена форма. Изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено. Освен позоваване на АУАН, в оспорената заповед се съдържа подробно описание на нарушението, станало основание за прилагане на ПАМ. Оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ изчерпателно и ясно описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение. Не се констатира допуснати съществени процесуални нарушения на административнопроизводствените правила.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установени от компетентния орган релевантни юридически факти, изложени като мотиви в акта и доколко същите се съотнасят към посоченото в заповедта правно основание.

Оспорената заповед е издадена при правилно приложение на материалния закон. Релевантните разпоредби, отнасящи се до установяване концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на МПС, като предпоставка за налагане на принудителна мярка, са чл. 5, ал. 3, т. 1, чл. 171, т. 1, буква б), чл. 174, ал. 4 и 5 от Закона за движение по пътищата, чл. 6, ал.10, чл. 23, ал. 1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози.

Разпоредбата на чл. 5, ал.3, т.1 от ЗДвП гласи, че на водача на пътно превозно средство е забранено да управлява пътно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда. Нормата на чл. 171, т.1, б. б) от ЗДвП регламентира, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; При наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Съгласно чл. 174 ал.4 от ЗДвП- „Редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на моторни превозни средства, трамваи или самоходни машини и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, се определя с наредба на министъра на

здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието“, а ал. 5 гласи, че по реда на наредбата по ал. 4 се установява и концентрацията на алкохол в кръвта на участниците в пътнотранспортни произшествия и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози.

Разпоредбата на чл. 6, ал. 10 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози гласи, че концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози се установява въз основа на показанията на техническото средство за установяване концентрацията на алкохол в кръвта или на теста за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози в случаите на отказ на лицето да подпише или да получи талона за изследване, при невявяване в определения срок на посоченото място или при отказ за изследване с доказателствен анализатор и/или за даване на проби за изследване.

Според възражението на жалбоподателя разпоредбата на чл. 6, ал. 10 от Наредба № 1 от 19.07.2017г. налага извод, че показанията от техническото средство са достатъчни за налагане на ПАМ само в случаите на отказ на лицето да подпише или да получи талона за изследване, при невявяване в определения срок на посоченото място или при отказ за изследване с доказателствен анализатор и/или за даване на проби за изследване, какъвто не е настоящият случай.

Посочва, че по делото е категорично установено от събраните доказателства, че жалбоподателят е изпълнил указанията на полицейските служители, доброволно е дал кръвна проба за медицинско изследване. След като е дадена кръвна проба, то концентрацията на алкохол в кръвта следва да се докаже чрез резултата от изследването на кръвната проба.

Спорният въпрос в случая е дали към датата на издаване на заповедта и при липсац резултат от химическо изследване на кръвната проба, органът е могъл да приложи ПАМ въз основа единствено на показанията на техническото средство.

Съдът не споделя възраженията на жалбоподателя, по следните причини: чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП допуска налагане на ПАМ при концентрация на алкохол над 0,5 ‰, установена както с медицинско и химическо лабораторно изследване, така и с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в издишания въздух. Изречение второ на същата разпоредба предвижда, че „при наличие на изследване от кръвна проба ... установените стойности са определящи“. Законодателят използва понятието „при наличие на изследване“, а не „при наличие на взета кръвна проба“. Следователно определящи са резултатите от вече извършено лабораторно изследване, а не самият факт на даване на кръвна проба.

Към момента на издаване на заповедта не е бил налице резултат от химическо изследване, а единствено данни от техническото средство, отчело 1,29 ‰ алкохол в издишания въздух. Следователно административният орган е разполагал с достатъчно фактическо основание да приложи временната мярка. Разпоредбата на чл. 6, ал. 10 от Наредба № 1/2017 г. урежда случаите, при които концентрацията се установява окончателно въз основа на показанията на техническото средство. Тази норма не изключва възможността за незабавно налагане на ПАМ по чл. 171 ЗДвП при наличие на положителен резултат от дрегер, когато резултатът от химическото изследване все още не е изготвен. Принудителната административна мярка има превантивен характер и цели незабавно обезпечаване безопасността на движението. Ако се приеме тезата на жалбоподателя, би

се стигнало до невъзможност за прилагане на мярката до получаване на лабораторния резултат, което би противоречало на превантивната цел на закона. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се прилагат незабавно при наличие на предвидените в закона материалноправни предпоставки, като тяхната цел е преустановяване и предотвратяване на нарушенията и вредните последици от тях. Административният орган не е длъжен да изчаква изготвянето на резултатите от лабораторното изследване, когато към момента на издаване на заповедта са налице данни от извършената проверка с годно техническо средство, сочещи управление на МПС след употреба на алкохол над допустимите стойности. Законосъобразността на заповедта следва да се преценява въз основа на фактите, съществували към момента на издаването ѝ.

С оглед гореизложеното жалбата следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на делото на ответника се дължат разноски, които съдът определя в размер на 200лв. (102.56евро), който е минималният за административни дела без материален интерес.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 10 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. П. М. от [населено място] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № ГРАМ-1408810/19.03.2026г., издадена от младши автоконтрольор към Отдел „Пътна Полиция“ –СДВР.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.